

РЕШЕНИЕ

№ 6747

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Силвия Мичева-Димитрова**

при участието на секретаря Ива Лещарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7191** по описа за **2023** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ срещу решение от 16.03.2023г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 132-ри състав по нахд № 886/2023г., с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 6474940, издаден от СДВР, с който на П. Ц. Ц. на основание чл.189, ал.4 вр. с чл.182, ал.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

С жалбата се моли да бъде отменено решението на СРС, като касаторът счита същото за неправилно, противоречащо на материалното право и явно несправедливо. Твърди се, че електронният фиш е издаден съгласно правилата на ЗАНН и ЗДвП. Излага подробни аргументи за законосъобразността и правилността на процесния ЕФ. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да потвърди изцяло ЕФ, издаден от СДВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар заплатен за защита на ответника.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. С., който поддържа жалбата.

Ответникът по касация – П. Ц. Ц., с писмен отговор оспорва жалбата. Излага подробни съображения за неоснователност на възраженията в касационната жалба.

Прокурорът пледира решението на СРС да бъде потвърдено. Предмет на касационно оспорване е решение от 16.03.2023г. по нахд № 886/2023г. на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК/, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК. В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл.59, ал.1 от ЗАНН. СРС е приел за установено следното: На 18.10.2022г., в 15:50 ч. автомобил „Ф. Туарег“ с рег. № СО 2684 СН се движел в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица]. Срещу номер 33 Е бил заснет с преносима автоматизирана техническа система - „ARH CAM S1“ № 11743f0. Системата заснела и записала скоростта, дата и час, както и регистрационния номер на автомобила. Била измерена скорост на движение 68 км./ч., която след приспадане на от 3 % възможна грешка била изчислена на 65 км./ч. Ограничението за скоростта на МПС било 50 км/ч. — за населено място. Бил изготвен снимков материал. След като бил установен собственикът на автомобила бил издаден ЕФ, който бил връчен на 08.12.2022г. В 14 дневен срок от връчване на ЕФ, собственикът не предоставил в СДВР писмена декларация с данни за това, че друго лице е управлявало автомобила и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство.

С ЕФ е наложено наказание глоба за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП - превишаване на ограничение на скорост на движение в населено място с 15 км./ч., като нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ К/5337872.

За да отмени оспорения ЕФ съдът е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение. Според изводите на съда, в ЕФ е посочено само кой акт обуславя повторността, като липсва посочване на всички други нужни обстоятелства - за какво нарушение; кой е наказващият орган; кога е влязъл в сила този акт. Съдът счита, че щом в ЕФ не са посочени останалите горепосочени обстоятелства, е допуснато процесуално нарушение, което е съществено, защото ограничава правото на защита на наказаното лице, доколкото на него не са му предявени ясно и разбираемо правнорелевантните факти, по които то следва да се защитава.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

В процесния случай административнонаказващият орган е приел, че извършеното от лицето нарушение е повторно и съответно санкцията е наложена на основание чл.182, ал.4 от ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочено, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ 5337872, който е описан в представената пред районния съд справка картон на водача П. Ц. Ц., където е отразено, че с този електронен фиш на лицето е наложено административно наказание

глоба от 50 лева на основание чл.182, ал.1, т.2, за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП и е отбелязано "Влязъл в сила". В §6, т.33 от ДР на ЗДвП е посочено, че "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Настоящият съд намира, че в НП ясно е индивидуализиран ЕФ, въз основа, на който е прието, че нарушението е извършено повторно. Посочено е също, че нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ. Въпрос на доказване е дали нарушението е извършено в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ 5337872. Ако СРС счете, че от посочената справка не става ясно на коя дата ЕФ е влязъл в сила, и по делото не са представени други доказателства, от които да се направи извод в тази насока, за да се извърши преценка дали в случая, с оглед датата на извършване на процесното нарушение, е налице повторност за този съд са налице други правни възможности, различни от отмяна на ЕФ. В ЗАНН са уредени правомощия на районния съд, за които предвид постановките на Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, няма пречка дори и при неправилното описание на санкционната норма да се приеме, че квалифициращият признак "повторност" не е бил осъществен и да се приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, като се преквалифицира деянието по основния състав на извършеното нарушение, за което е било надлежно предявено обвинението и се наложи съответното наказание. По този начин не се нарушават правата на жалбоподателя, който се е защитавал по описаните факти на извършеното от него нарушение.

Възможността в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН районният съд да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, предоставя възможност на въззивната инстанция не само да намали наложеното от административния орган наказание, а и да се произнесе по същество относно наличието на извършено административно нарушение с различна, от посочената в санкционния акт, правна квалификация. Районният съд разполага с правомощието, когато установи, че административният орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификация на деянието, да подведе изложените факти под правилната правна квалификация, ако тя е за същото, еднакво или по - леко наказуемо административно нарушение и да измени наказателното постановление, като посочи правилната правна квалификация, а не да го отменя като незаконосъобразно. Последното правомощие не ограничава и не накърнява правото на защита на наказаното лице, предвид обстоятелството, че същото е било запознато с фактите, въз основа на които е вменена вината му и е имал възможност да се брани срещу тях.

Предвид липсата на възможност районните съдилища да връщат производството на административните органи при констатирани нарушения в правната квалификация на деянието, дадените с нормите на чл.63, ал.2 и ал.7 от ЗАНН правомощия на районния съд да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, да намали размера на наложеното административно наказание или да го замени с по-леко по вид от предвидените за същото нарушение, се явява гаранция за

законосъобразност на административнонаказателната дейност. Обратното ще доведе до ненаказаност на извършителя на нарушението при безспорна установеност и доказаност извършването на същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение.

В обжалваното съдебно решение липсват изложени аргументи относно това извършено ли е административно нарушение с посочената правна квалификация, авторството на деянието и във връзка с размера на наложеното наказание. Касационната инстанция при тази хипотеза е в невъзможност да извърши проверка на атакуваното съдебното решение без изложени мотиви по същество относно неговата материално-правна законосъобразност. Недопустимо е за първи път касационната инстанция да се произнася в настоящото производство, тъй като лишава страните най-малкото да вземат становище по даден правен извод и съответно да ангажират доказателства. Ако се разгледа спора по същество от настоящия касационен състав, то за първи път ще има изложени мотиви по отношение спазване на процесуалните правила, както и на приложимите норми по ЗДвП.

Предвид изложеното оспореното съдебно решение следва да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд. При новото разглеждане, съобразно приетите за установени обстоятелства съдът следва да квалифицира фактите и да направи съответните правни изводи по същество, които да изложи в мотивите на решението.

По претенциите за разноски следва да се произнесе СРС.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в от ЗАНН ,
СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 16.03.2023г., постановено по нахд № 886/2023г. по описа на СРС, НО, 132-ри състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.